

Arrest

nr. 54 919 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient samen met zijn minderjarige zoon op 7 juli 2010 een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk.

Uit nazicht van de Europese Vision-databank blijkt dat op 12 mei 2010 een visum werd afgeleverd door de Duitse autoriteiten. België vraagt aldus op 20 augustus 2010 aan de Duitse autoriteiten om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Op 24 augustus 2010 wordt de overname door Duitsland aanvaard.

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten P.A. (...)
geboren (...)
van nationaliteit te zijn: (...)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 18.07.2010 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 20.07.2010, heeft betrokkene het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en geboren te zijn in Jerevan op 15.12.1965.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 12.05.2010 een visum type C (D 039482028) werd afgegeven door de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten stemden op 24.08.2010 in met de overname van betrokkene en zijn minderjarige zoon P.A. (...).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.07.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nooit elders asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij op 15.07.2010 Armenië per vliegtuig verliet richting Minsk in Wit-Rusland. Vanuit Minsk zou hij per trein naar Brest gereisd zijn waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Op 15.07.2010 zou hij vervolgens per auto naar Polen gereisd zijn om vervolgens na onbekende plaatsen van doortocht in België te zijn aangekomen op 18.07.2010. Betrokkene verklaarde dat hij nooit een Duits visum heeft aangevraagd en hier niets van weet. Dezelfde dag van zijn aankomst in België, 18.07.2010, vroeg betrokkene bij de Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene waaruit blijkt dat er wel degelijk een Duits visum is afgeleverd voor betrokkene op 12.05.2010 werd op 20.08.2010 een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Duitse autoriteiten willigden dit verzoek tot overname in op 24.08.2010 voor betrokkene en zijn minderjarige zoon op grond van art 9§4 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Tijdens zijn verhoor op de DVZ van 30.07.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde de persoon die hem naar hier bracht hem enkel tot België kon brengen (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7 of art 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij problemen met zijn voet heeft en dat zijn zoon problemen met de maag (breuk) zou hebben (DVZ, vraag 26). Betrokkene heeft in de loop van zijn asielprocedure tot het moment van betekening van deze beslissing echter geen enkel begin van bewijs van deze verklaarde gezondheidstoestand aangebracht. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij of zijn minderjarige zoon niet in staat zouden zijn om te reizen. Er dient bijkomend bovendien te worden opgemerkt dat de aangehaalde problemen in elk geval geen probleem bleken te zijn om van Armenië naar België te reizen waardoor het zeer twijfelachtig is dat een reis naar Duitsland dit wel zou zijn. Bovendien maakt betrokkene in het geheel niet aannemelijk dat indien er al medische problemen zouden zijn, betrokkene of zijn zoon hiervoor in Duitsland geen medische verzorging zouden kunnen krijgen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Dublin-procedure dient tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het ingediende asielverzoek. Indien betrokkene uit is op een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen dan dient betrokkene hiervoor een beroep te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een visum zou hebben aangevraagd of gekregen (DVZ, vraag andere nuttige informatie) niet overeenkomen met de informatie waarover de DVZ beschikt. Uit het beschikbare uittreksel uit de Europese Visum-databank, blijkt immers dat betrokkene wel degelijk een visum is afgeleverd en dit door de Duitse autoriteiten. Dat betrokkene dan ook ontkent ooit een visum te hebben aangevraagd en dat hij hier niets van weet (DVZ, vraag andere nuttige informatie) is gezien de beschikbare informatie niet langer geloofwaardig en wijst op het doelbewust misleiden van de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt dan ook op cruciale wijze de geloofwaardigheid van het geheel van betrokkenes verklaringen en er kan hier dan ook niet langer enig geloof aan worden gehecht.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9§4 van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde en zijn minderjarige zoon P.A. (...), het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij zich met zijn minderjarige zoon aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties aan de grensovergang Raeren/Aachen-Süd.

Een terugkeer naar Duitsland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Duitsland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"1. Aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 nog hangende:

(...)

Verzoekers zoontje heeft ernstige last van zijn maag en heeft een medische behandeling nodig. Dit maakt hem ongeschikt om te reizen.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoeker, zonder enig verder onderzoek naar de concrete medische situatie van verzoekers zoontje, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid. Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat Duitsland verantwoordelijk is voor het onderzoek van de door verzoeker ingediende asielaanvraag voor zichzelf en zijn minderjarige zoon. Tevens blijkt dat verweerder verzoekers argumenten waarom hij zijn asielaanvraag in België wil laten behandelen, heeft onderzocht. Zo is verweerder onder meer ingegaan op de medische argumenten die verzoeker aanhaalde ten aanzien van zichzelf en zijn minderjarige zoon. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing op onredelijke en onzorgvuldige wijze werd genomen. Hij meent dat dit het geval is daar zijn zoon ernstige last heeft van zijn maag en een medische behandeling nodig heeft, wat hem ongeschikt maakt om te reizen. Verzoeker wijst erop dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende is.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder concludeerde dat Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aangezien Duitsland een visum afleverde aan verzoeker. Vervolgens is verweerder nagegaan of het, gelet op de verklaarde medische toestand van

verzoeker en zijn minderjarige zoon, wenselijk eventueel noodzakelijk is om verzoekers asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublin-interview van 30 juli 2010 op de vraag over zijn gezondheidstoestand het volgende antwoordde: *"Ik heb problemen met mijn voet. Mijn zoon heeft ook problemen met zijn maag (breuk)"*. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende.

Verweerder motiveert in de beslissing dienaangaande het volgende:

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij problemen met zijn voet heeft en dat zijn zoon problemen met de maag (breuk) zou hebben (DVZ, vraag 26). Betrokkene heeft in de loop van zijn asielprocedure tot het moment van betekening van deze beslissing echter geen enkel begin van bewijs van deze verklaarde gezondheidstoestand aangebracht. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij of zijn minderjarige zoon niet in staat zouden zijn om te reizen. Er dient bijkomend bovendien te worden opgemerkt dat de aangehaalde problemen in elk geval geen probleem bleken te zijn om van Armenië naar België te reizen waardoor het zeer twijfelachtig is dat een reis naar Duitsland dit wel zou zijn. Bovendien maakt betrokkene in het geheel niet aannemelijk dat indien er al medische problemen zouden zijn, betrokkene of zijn zoon hiervoor in Duitsland geen medische verzorging zouden kunnen krijgen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Dublin-procedure dient tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het ingediende asielverzoek. Indien betrokkene uit is op een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen dan dient betrokkene hiervoor een beroep te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder terecht vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbracht van de door hem verklaarde medische problemen. Verweerder stelde ook terecht vast dat verzoeker voor zijn medische problemen een beroep kan doen op een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat dit niet werd ingediend. Ook in zijn verzoekschrift weerlegt verzoeker deze motieven niet. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar op 30 juli 2010 verklaarde medische problemen te hebben, doch hij heeft nagelaten zijn verklaringen te ondersteunen met medische stukken of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker had de mogelijkheid om de aangehaalde medische problemen aan de hand van stukken aan te tonen tot 8 oktober 2010 (ogenblik waarop de beslissing is genomen), bijgevolg gedurende meer dan 2 maanden. Ook thans in het verzoekschrift beperkt verzoeker zijn betoog tot loutere beweringen en laat hij na de vermeende medische problemen aan te tonen. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker vaag blijft nopens de medische problemen van zichzelf of zijn zoon en dat uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift blijkt dat een aanvraag op grond van medische redenen zou zijn ingediend. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

Verweerder concludeert bijgevolg op redelijke wijze dat verzoekers asielaanvraag in Duitsland kan worden behandeld.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tenslotte nog een schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie aanvoert, stelt de Raad vooreerst vast dat daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks op dit artikel kan beroepen, verzoeker niet uiteenzet op welke wijze hij meent dat artikel 1A van de Vluchtelingenconventie wordt geschonden. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers aanvraag voor de toekenning van de vluchtelingenstatus niet wordt onderzocht, doch enkel vaststelt dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Dit onderdeel van het middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), en van artikel 15 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin-II-verordening). Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Door het niet onderzoeken van de concrete medische situatie van verzoeker en zijn minderjarige zoon en door aan verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, schendt de Dienst Vreemdelingendiensten op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsook artikel 15 van de Dublin Verordening.

Verzoeker en zijn minderjarige zoon toch doen reizen terwijl zijn zoon medische problemen heeft is een onmenselijke behandeling. Gelet op het bovenvermelde dient het bevel om het grondgebied te verlaten die tegen verzoeker werd uitgevaardigd geschorst alsook vernietigd te worden.”

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 20 juli 2010. De verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin-II-Verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit de Europese Visa-databank blijkt dat Duitsland een visum afleverde aan verzoeker. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een overnameverzoek tot Duitsland, die het overnameverzoek aanvaardde.

Verzoeker lijkt de mening te zijn toegedaan dat de medische toestand van hem en zijn zoon, bij een overdracht aan Duitsland zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat ook om deze reden toepassing diende te worden gemaakt van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

De Raad wijst erop dat voor een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker die dergelijk risico aanvoert, om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker noch ten tijde van zijn Dublin-interview, noch op een later tijdstip enig bewijs naar voor bracht van de medische problemen die hij aanvoert. Daarnaast stelde verweerder vast dat deze problemen verzoeker en zijn zoon niet hebben verhinderd om van Armenië tot België te reizen, daar waar Duitsland grenst aan België en dus een veel minder lange reis betreft. De Raad stelde vast dat verweerder op zorgvuldige en redelijke wijze concludeerde dat de medische problemen, geen bezwaar vormen om verzoekers asielaanvraag door Duitsland te laten behandelen, nu hij deze problemen op geen enkele wijze aantoonde. Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze problemen van die aard zouden zijn dat een reis naar Duitsland een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoeker brengt ook thans geen stukken bij die zijn betoog met betrekking tot de medische problemen van zijn zoon ondersteunen. Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Voor zover verzoeker verder bedoelt dat verweerder, gelet op de medische problemen die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden vormen, artikel 15 van de Dublin-II-Verordening geschonden heeft door de humanitaire clausule niet toe te passen, wijst de Raad erop dat verweerder afdoende geantwoord heeft waarom verzoekers medische problemen niet worden aanvaard als reden om de asielaanvraag in België te behandelen en dat uit bovenstaande uiteenzetting in het eerste en tweede middel duidelijk is gebleken dat verzoeker zijn medische problemen onvoldoende bewijst. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij valt onder één van de in artikel 15 van de Dublin-II-Verordening bedoelde situaties. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Duitse autoriteiten een verzoek zouden hebben gericht tot de Belgische diensten om de

asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen, zoals vereist in artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Verweerder is op kennelijk redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat er geen redenen voor handen zijn om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN